

Genelia Gizemli Oyunu 1

# PARADOKYA

ADALET YILDIZI VE KAYIP PUSULA



CEM GÜLBENT

FANTASTİK KURGU



# PARADOKYA

ADALET YILDIZI VE KAYIP PUSULA

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir  
Uzman Editör Şebnem Kanoğlu  
Editör İbrahim Şamil Köroğlu  
Kapak ve İç Tasarım M. Aslıhan Özçelik

23. Baskı Ocak 2019

Uluslararası Seri No

ISBN 978-605-114-680-5



9 786051 146805

## TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.  
No:5 Fatih/İstanbul  
Telefon (0212) 511 24 24  
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık  
Sertifika No 16086  
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul  
Tel (0212) 482 11 01



TİMAŞ YAYINLARI / 2619

GEÇENİN GİZEMLİ OYUNU-PARADOKYA / 1

Raf: 10+ Fantastik Bilim Kurgu

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2011 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Gecenin sessizliğini bozan derin nefes alıp  
vermelerini, hızla çarpan kalp atışların takip etti.  
Korku dolu gözlerin karanlığın bir anda her yeri  
nasıl sardığını fark edemedi. Yüksekten düşerken  
tam da yere çarpacağıın zaman mı sığırayarak  
uyandın, yoksa süratle giden bir arabada önüne  
çıkan engele son anda vurmadaın mı? Alnından  
şakaklarına akan teri silip kendine gelmeye çalıştın.  
Bu kadar korktuğunu hatırlamıyor, belki de  
bundan daha heyecanlısını yaşayacağını sanmıyordun.

Yanılıyorsun...

Geçmişin izlerini saklayan bilinçaltınla yüzleşmeye  
hazır mısın? Paradokslarla çevrili rüyalar âlemine  
hoş geldin.

Gecenin Gizemli Oyunu senin için başlıyor!

Odasından çıktı. Sendeleyerek lavaboya yürüdü. Uzun bir esneme seansının ardından musluğu açtı. O esnada, yarı açık gözleri aynadaki görüntüsüne takıldı. Yüzü solgun, gözaltları şiş ve saçları dağınıktı. Kendi görüntüsünden ürperdi. Umursamadan başını eğip avuçlarına doldurduğu suyu bir çırpıda yüzüne çarptı. Kendine gelebilmek için daha kaç kere bunu yapması gerekiyordu kim bilir! Baş çatlayacakmış gibi ağrıyor, duvarlar üzerine yıkılacakmış gibi hissediyordu. Düşmeden mutfağa gidip kahvaltı masasına oturmaktan başka bir şey istemiyordu. Annesi bir kez daha seslendi:

“Haydi kızım! Gelmiyor musun?”

Yatağından kalkıncaya kadar kim bilir kaç kere seslenmişti annesi...

Avuçlarına doldurduğu suyu son bir kez daha yüzüne çarptı. Elini aynanın yanında asılı duran havluya uzattı. Buram buram yumuşatıcı kokan havluyu o kadar sert bir şekilde yüzüne bastırdı ki bir an soluğu kesildi.

Banyodan çıkarken elektrik anahtarına dokunmasıyla yanan lamba, duraksamasına sebep oldu. Sahi ya girerken lambayı yakmamıştı ki çıkarken kapatsın!

Sendeledi. Az daha düşecekti. Dünkü etkinlik mi onu bu kadar yormuştu yoksa gece yatmadan önce okuduğu kitaptan mı etkilemişti de bu hâldeydi, emin olamadı. Koridor duvarına tutunarak ilerledi.

Mutfak masasına oturdu. Önündeki kahvaltı tabağının ve özellikle sıcacık simidin dayanılmaz kokusuyla aralanan göz kapakları, babasının konuşmaya başlamasıyla tekrar düştü.

“Günaydın prensesim! Çok yorgun görünüyorsun. Uykunu alamadın mı? Bak bu gevreği fırından çıkar çıkmaz aldım. Tam sevdiğin gibi, bol susamlı ve çıtır çıtır...”

Sebebini bilmiyordu; ama kendisini bildi bileli babası simide gevrek derdi.

“Önce çorbasını içecek.” diyerek araya girdi annesi. Önündeki tabağı çekip yerine çorba kâsesini koydu.

“Kızı neden rahat bırakmıyorsun? İsteddiğini yesin.” diyerek sert çıktı babası.

Her gün olduğu gibi bugün de bir tartışma konusu bulmaları gecikmemiştir. Bari bir gün gürültüsüz patırtısız kahvaltı yapsak, diye aklından geçiren genç kız, “Size de günaydın.” dedi hırıltı bir ses tonuyla. Karşısında oturan anne babası öyle yüksek sesle tartışıyorlardı ki kendisini işitecek hâlleri yoktu.

İsteksizce önündeki kâseye baktı. Canı bir şey yemek istemiyordu. Sanki onun için daha sabah olmamıştı. Beş dakika önce yatmış da hemen uyandırılmış gibiydi.

Dirseğini masanın üzerine koyup sol elini yüzüne dayadı. Diğer eliyle şekerliğe uzanıp üç küp şeker aldı. Çayını karıştırırken boş gözlerle anne ve babasını uzun uzun süzdü. Neden bahsedildiğini anlamadığı konuşmaları, derin bir kuyunun dibinden yükselen uğultular gibi geliyordu kulağına.

Üzerindeki mahmurluğu atıp kendine gelene kadar bu uğultulara katlanmaktan başka seçeneğinin olmadığını biliyordu.

O anda masanın üzerindeki kumandayı fark etti. Rengârenk tuşlu bu teknolojik zımbırtı şimdiye kadar gözüne hiç bu kadar sempatik görünmemiştir. Anne ve babasının baş hizalarının üstünden görebildiği, duvara monteli televizyona doğru kumandayı uzattı. Açma tuşuna basmadan önce, sessiz tuşuyla anne babasının gereksiz tartışmasına son verebilmeyi hayal etti. “Keşke böyle bir imkânım olsaydı.” diye geçirdi aklından. Belli belirsiz gülümsedi.

TV’de sabah haberleri çoktan başlamıştı. “Sayın izleyiciler, İstanbul güne genç bir avukatın ölüm haberi ile uyandı!” diyor-du haber spikeri. Genç kız, elindeki kumandayı masaya bıraktı ve ekrana kilitlendi.

“Yirmi dokuz yaşındaki Oktay Kutlusoy’un cansız bedeni, ikamet ettiği apartmanın önünde bulundu. Beşinci kattan yere çakılan Kutlusoy’un cesedini ilk fark eden, alışveriş için apartmandan çıkan bina görevlisi oldu. Kutlusoy’un vücudunda herhangi bir yara izi tespit edilmediği ve dairede yapılan incelemede de içi tamamen boş sayfalardan oluşan bir kitap dışında dikkat çekici bir bulguya rastlanmadığı öğrenildi. Başarılı bir avukat olduğu belirtilen Kutlusoy’un ölümü, komşuları tarafından şaşkınlıkla karşılandı. Polisin konuya ilişkin soruşturması sürüyor.”

Genç kız bir anda neye uğradığına şaşırıldı. TV’deki haber onu ürkütmüştü. Duydukları doğru muydu? Bir avukatın ölümünden bahsediliyordu. İsmi, yaşı, mesleği hatta yaşadığı şehir ve oturduğu apartman katı bile gece yatmadan önce okuduğu kitapta anlatılanlarla aynıydı.

Bu haber de neyin neysiydi? Peki ya boş sayfalı kitap!

Eli ayağı titremeye başladı. Soğuk terler döküyordu... Az önceki bitkin hâlimden eser kalmamıştı. Gözlerindeki tedirginlik, ürpertisini yansıtıyordu. Masanın kenarına tutundu ve yerinden fırladı. Koşar adım odasına ilerledi. Yere düşen sandalyeyle irkilen anne ve babası, kızlarının arkasından bakakaldı.

Odaya girip kapıyı örttü. Yatağının yanında duran sehpanın üzerinde gece okuyup bitirdiği o kitap duruyordu. Gözlerini kitaba odaklayıp tedirgin bakışlarla sehpanın yanına gitti. Kitabı eline alıp gözlerini yumdu ve bütün bunların bir rüya olması için dua etti. Kitabın kapağıyla birlikte gözlerini de açtığına bir şok daha yaşadı.

Evet, yanlış görmüyordu! Dün gece okuyup bitirdiği kitabın sayfaları şimdi bomboştu. Tıpkı haberde bahsedilen avukatın dairesinde

bulunan kitabın sayfaları gibi! Bir an önce anne ve babasının yanına gitmeli, onlarla bu konuyu konuşmalıydı. Kapıya doğru hızla döndü.

O da ne? Ahşap kapının yerini demir bir kapı almıştı.

“Anne! Baba!” diye bağırdı.

“...”

Beklediği karşılığı alamadı. Kapıyı ne kadar zorladıysa da açmayı başaramadı. Bir yolunu bulup buradan kurtulmalıydı. Elbise dolabının çekmecelerini zorladı; hiçbirini açamadı. Pencereyi yokladı; hayır yerinden bile oynamıyordu. Son çare olarak sandalyeyi eline aldı ve var gücüyle pencereye fırlattı. Kırılan, cam değil sandalyenin bacağı oldu.

Olduğu yere çaresizlikle yığıldı. Korkusundan ağlıyor, bir yandan da giderek kısılan bir ses tonuyla “İmdat!” diye bağıırıyordu. Sesini neden duymuyorlardı?

Başına gelen her neyse bunun bir açıklaması olmalıydı. “Yardım edin, imdat!” diye var gücüyle son bir kez daha bağırdı.

O anda kapıdan bir tıkırtı geldi. Genç kız, bunu zihninin bir oyunu sandı. Kapının açılacağına dair ümidini kaybetmişti çünkü. Hem açılrsa bile neyle karşılaşacaktı kim bilir?

Az sonra gıcırdayarak açılan kapı değil, kapının üzerindeki küçük pencere oldu. Diğer taraftaki kişi, tok ve güven veren bir ses tonuyla genç kıza seslendi:

“Korkmayın hanımefendi. Sabırlı olursanız sizi kurtarmaya gelecekler.”

Kapının pencere bölmesi kapandı ve genç kız öylece kalakaldı. Bir şekilde heyecanını kontrol etmeliydi. Dün gece okuduğu kitaptaki satırlar aklına geldi.

“Gecenin Gizemli Oyunu...” diye mırıldandı.

# 1

Hoparlörlerden yükselen tiz sestem sunucunun mikrofonu açtığı anlaşıldı. Salondaki uğultu birden kesildi. Birazdan başlayacak konferans için herkes gibi Elif de toparlandı. Zaten epeydir elindeki kâğıtlarla tedirgin bir şekilde isminin anons edilmesini bekliyordu.

Bölümden arkadaşı olan Cansu, güzel bir sunum yapacağını ve rahat olması gerektiğini söylemişti. Yine de titreyen dizlerine bir türlü söz geçiremiyordu. Topluluk karşısında konuşmak onu hep korkuturdu. Birkaç kötü deneyim, bu duygusunu perçinlemişti. Kendine bir türlü güvenemiyordu. Ya yine başaramazsa? Ya yine herkes onunla alay ederse?

Terlediğini hissetti.

Elindeki kâğıtlara bir kez daha baktı ve gözlerini yumdu. Rahatlaması gerektiğini düşündü. Gören de çok hayati bir meseleyi tartışacağını ya da haksızlığa uğramış da hakkını aramak için çıkıp herkesten hesap soracağını sanırdı. Oysa sadece okuduğu bölüm ile ilgili hocalarının ve arkadaşlarının karşısında bir sunum yapacaktı. Onu, dekan, öğretim görevlileri, çok sevdiği Suna Hoca ve yüzden fazla öğrenciden başka kimse dinlemeyecekti. Gözlerini açtı ve salona şöyle bir baktı: “Ne! Yüz kişi mi?”

Cansu, sahnenin ortasına yürüdü ve salona döndü.



“Sayın dekanım, değerli hocalarım ve sevgili arkadaşlar. Düzenlemiş olduğumuz Medeniyetler Tarihi başlıklı konferansa hepiniz hoş geldiniz.

Neden bir müze gezintisinde o devrin atmosferine girip etkisi altında kalırız? Ya da neden kendi kültür varlıklarımızı koruma bilincimizi bir kenara itip de farklı bir devrin veya ülkenin eserlerine gereğinden fazla önem veririz?

Konuşmacımız bu ve benzeri sorular hakkında çalışmalarını yaptı ve şu anda bizi bilgilendirmek için kürsüye çağrılmayı sabırsızlıkla bekliyor.

Değerli konuklar; dünyada uyuşturucu ve silahtan sonra üçüncü yasa dışı pazar olan tarihî eser kaçakçılığı hakkındaki sunumunu yapmak üzere Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü öğrencilerinden Elif Gül Beyzade arkadaşımızı kürsüye davet ediyorum.”

Böyle bir takdimi hak etmediğini düşünen Elif, tedirgin bir şekilde ayağa kalktı. O anda, bölümün alaycı öğrencilerinden üçüyle göz göze geldi. Ortada oturan, yanındakilere Elif’in de duyacağı şekilde, “Birazdan gülmeye hazır olun.” diyerek muzipçe gülümsedi.

Arkadaşları arasında beceriksiz biri olarak tanınmak Elif’i çok üzüyordu. Herkesten biraz fazla heyecanlıydı o kadar. Fakat bu heyecanı, elinde olmadan tuhaf tepkiler vermesine sebep olabiliyordu. Hareketleri anlamsızlaşıyor, başladığı cümlenin sonunu getiremeyebiliyordu. Ama bu kez farklı olsun istiyordu. Çıkacak ve güzel bir sunum yapacaktı. Bugüne kadar hakkında oluşmuş kanaatleri yıkmak ve kendine güvenini kazanmak için bundan güzel fırsat olamazdı. Bugün başaracaktı.

Elif kürsüye yaklaşırken yanından geçen Cansu, “Haydi, göster kendini! Mikrofonun düğmesini açmayı unutma.” diye fısıldadı.

Elif, elindeki kâğıtları kürsüye yerleştirdi ve göz ucuyla salona bakarak mikrofonu düzeltti. Herkes gözlerini dikmiş kendisine

bakıyordu. Ve bu durum genç kızın kalbinin deli gibi atmasına yetiyordu.

Derin bir soluk alıp mikrofonun düğmesini açtı.

“Sayın dekanım, saygıdeğer hocalarım ve çok değerli arkadaşlar.” dedi titrek bir ses tonuyla. Boğazında düğümlenen kelimeleri yutarcasına yaptığı hareketle giriş cümlesi için önündeki kâğıtlara baktığında, anlam veremediği bir durumla karşılaştı. Kâğıtların üzerindeki harfler rakamlara dönüşmüş ve belli belirsiz sayı dizileri sıralanmıştı. Birden heyecanı en üst seviyeye çıktı ve kekelemek için konuşmasına başlayamadı. Bir bombanın üzerinde oturuyormuş da ağzından çıkacak yanlış bir kelime ile paramparça olacakmış hissine kapıldı.

Biri ona şaka mı yapmıştı? Biraz önce otururken göz gezdirdiği notların yerindeki bu rakamlar da neyin nesiydi? Salondaki konuklara doğru başını ümitsizce kaldırdığı sırada birden flaşlar patladı gözünün önünde.



Elif, çocukluk günlerine dönmüştü bir anda. Karşısında duran arkadaşları gülmekten katılıyordu. Öylesine alaycı gülüyorlardı ki Elif, ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Hâlbuki oyunları çok güzel başlamıştı o gün. Arkadaşları onu parka çağırdığında koşarak gitmişti.

Kullanılmayan meyve kasaları pazar esnafı tarafından parkın bir köşesine yığılırdı. Elif, parka gitmeden önce, işte bu meyve kasalarından bazıları üst üste konmuş ve üzerlerine serilen gazetelerle de güzel bir sahne hazırlanmıştı. Herkes sırayla sahneye çıkacak ve bildiği en güzel şarkıyı söyleyip diğerlerinden puan almaya çalışacaktı.

Aslında sürekli oynadıkları bir oyundu bu. Fakat o gün, şarkı yarışmasına ilk önce kimin başlayacağı tartışma konusu olmuştu.

Orada bulunan hiç kimse sahneye ilk çıkan olmak istemiyordu. İçlerinden birinin ortaya attığı öneri kabul edildi: “Herkes, isminin baş harfine göre alfabetik olarak sahneye çıksın.”

Önerinin kabul edilmesiyle birlikte bütün gözler Elif’e dönmüştü.

Elif, utandığını ve ilk olmak istemediğini söylese de arkadaşlarının ısrarına fazla direnememiş ve yerden yaklaşık kırk beş santim yüksekte olan kasaların üzerine çıkmıştı.

Sallanan kasaların üzerinde dengesini korumaya çalışırken “Başlıyorum, hazır mısınız?” diye sormuştu gülümseyerek. Hep bir ağızdan yükselen “Hazırınız!” sesleri ve parkın içinde kopan alkış, Elif’e güzel duygular yaşatmıştı. Derin bir soluk alıp şarkıya başlayacağı sırada ise olan olmuştu. Grubun önünde duran biri, en alttaki kasanın ayağına bağlayıp gizlediği ipi çekmiş ve kasalarla birlikte Elif de yere kapaklanmıştı. Üstelik Elif’in bir bacağı devrilen kasalardan birinin içine girmişti.

İşte arkadaşları bu acınası manzaraya katıla katıla gülüyorlardı şimdi. Elif, bileğine kadar giren kasayı çıkartıp yavaşça ayağa kalktı. Sakatlanmadığına mı sevinsin yoksa arkadaşlarının yaptığı kötü şakaya ve alaycı tavırlarına mı üzülün bilemiyordu. Üzerini temizlerken yanına gelen bir arkadaşı Elif’e yardım ederek, “Haberim yoktu inan, iyi misin?” diye sordu.

Elif, üzgün bir yüz ifadesiyle arkadaşına baktı ve hiçbir şey diyemedi. Arkadaşı, Elif’in omuzlarından tutarak, “Eve götüreyim mi? İyi misin?” diyerek sorusunu tekrarlardı. Fakat Elif, cevap veremedi.



Elif’in gözünün önünde yine flaşlar patladı ve iki elin omuzlarını sıktığını hissetti. Kendine gelmişti. Yanında duran ve endişeli bir yüzle Elif’e bakan, Suna Hoca’ydı.

“Elif, iyi misin kızım?”

Bir an için neler olduğunu anlayamayan Elif, “Hocam çok heyecanlandım, özür dilerim.” diyerek önündeki kâğıtları topladı ve sahnenin basamaklarından inip salonun kapısına doğru ilerledi.

Elif’in arkasından bakakalan Suna Hoca, Cansu’dan mikrofonu rica edip konferansın kaldığı yerden devam etmesini sağladı:

“Değerli konuklar, arkadaşımız rahatsızlandı sanırım. Onunla birlikte yürüttüğümüz çalışmalarından kısaca bahsedeyim...”



Mikrofonu Suna Hoca’ya bırakan Cansu, salondan çıkıp büyük koridora çıkan arkadaşını görmek için peşinden gitti. Elif, bir öğrenci dolabının önünde duruyordu. Tam dış kapıya dönecekken arkadaşına yetişen Cansu, Elif’e dolabın anahtarını göstererek, “Bunu mu arıyorsun?” diye sordu.

Elif, “Evet!” dedi sinirli bir şekilde.

Anahtarı vermeden önce neler olduğunu öğrenmek isteyen Cansu, “Senin bir derdin var ve söylemiyorsun. İyi misin gerçekten?” diye sordu.

Elif, “Bilmiyorum Cansu. Hiçbir şey bilmiyorum.” diye cevap verdi üzgün bir ifadeyle. “Günlerdir bu sunum için çalışıyorum, geceleri uykusuz kalıyorum. Bakmadığım kitap, okumadığım makale, incelemediğim internet sitesi kalmadı. Fakat insanların karşısına ne zaman geçsem heyecanıma yenik düşüyorum; bugün olduğu gibi... Yorgunluğum da üzerine tuz biber ekti galiba hayaller görmeye başladım.”

“Bu sene mezun oluyoruz Elif.” dedi Cansu ve “Hep istediğin gibi müze uzmanı olmana az kaldı. Böyle şeylere alışman lazım... İş hayatında birçok kişiye sunumlar yapıp bilgi vereceksin.” diyerek cesaretlendirmeye çalıştı arkadaşını.

Elif ise çok karamsardı. “Müzedede karşımda kimse olmasa bile ağzımı açıp konuşamam, emin ol.” diye karşılık verdi.

“Kendine haksızlık ediyorsun.” diyerek gülümsedi Cansu ve elindeki anahtarla dolabı açtı.

Elif, dolabın içinden çantasını ve üst rafta duran kitapları aldı. “Bunları kütüphaneden almıştım. Birazdan...” derken lafı yarım kaldı.

“Ne oldu?” diye sordu Cansu merakla.

Arkadaşının suratına anlamsız bir ifadeyle bakan Elif, “Anlamıyorum.” dedi.

Kütüphaneden aldığı dört kitabı sunumundan önce üst üste dolaba yerleştirdiğinden emindi. Şimdi ise eline aldığı kitapların sayısı beşti. Bu sebeple duraksamıştı. Elindeki tüm eşyaları dolaba geri koyan Elif, daha önce görmediği beşinci kitabı incelemeye başladı.

“Gecenin Gizemli Oyunu, vay!” diye gülümsedi Cansu, Elif’in elindeki kitabın kapağına bakarak. “Neden gündüz vakti hayaller gördüğün şimdi anlaşıldı.”

Elif, düşünüyordu. Bu kitabı Cansu koymuş olamazdı. Dolabı kilitlerken yanındaydı ve konferans salonuna da beraber gitmişlerdi. Elinin titrediğini fark ettirmeden kitabın kapağını kaldırdı ve Cansu’nun da duyacağı bir sesle kitabın ilk sayfasında yazanları dikkatle okudu:

...

...

...

*Gecenin Gizemli Oyunu senin için başlıyor!*

Tüyleri diken diken olmuştu. Sanki içinden bir parça kopmuştu da eksiltilmiş hissetmişti kendini. Olanlara anlam veremiyordu.

Önce kürsüde yaşadıkları ve sonra nereden geldiği belli olmayan bu kitap... Hafızasını biraz daha zorladı. "...Hayır! Yanlışlıkla da olsa kütüphaneden getirmedim. Elimde sadece dört kitap vardı." diye mırıldandı.

O bunları düşünürken Cansu kitabı aniden elinden çaktı ve Elif'i kendine getirdi.

"Hımm! İlginç bir kitaba benziyor."

"Onu bana verir misin?" diye atıldı Elif.

Cansu, şirin bir edayla "Yarın veririm canım." dedi ve konferans salonuna doğru hızlı adımlarla uzaklaştı.

Elif, eşyalarını alıp dolabın kapağını kapatırken, "Cansu, buraya gelir misin lütfen?" diye seslendiyse de arkadaşı, "Program devam ediyor, salonda bulunmalıyım." diyerek arkasına bakmadan el salladı.

Elif sinirli miydi, heyecanlı mıydı yoksa korkmuş muydu emin değildi. Zihni allak bullak olmuş vaziyette, dolabın önünde elindeki kitaplar ve omzuna asılı çantasıyla dikiliyordu.

"Şuna bak, kilitlemeden de gitti!" diye kızarak dolabın kapağını kapattı ve kütüphaneye yöneldi.

"Elif!"

Arkasından gelen ses, durmasına sebep oldu. Ses tanıdık gelmeseydi düşüp bayılabilirdi. Ne de olsa yeterince ilginçlik yaşamıştı. Daha fazlasına dayanacak gücü kalmamıştı.

Konferans salonu yönünden gelen sese dönen Elif, Suna Hoca'nın kendisine yaklaştığını gördü. Acaba tepkisi ne olacaktı? Kürsüde gayet sakindi; ama o anda orada öyle davranması gerekiyordu. Peki, şimdi kızarmıydı? Sanmıyordu. Çünkü hocası bu okulda ona en çok destek veren kişiydi.

Suna Hoca, Elif'in yanına geldiğinde, "Başarı, bir varış noktası değildir Elif. Başarı bir yolculuktur." diyerek söze girdi. "Senin

kendini geliştirme konusundaki hassasiyetin ve çabaların bütün hocaların farkında. Sen bizim gözümüzde başarılı ve çalışkan bir öğrenci olduğunu çoktan kanıtladın. Herkes gibi senin de bazı zayıflıkların olabilir. Bu doğaldır. Ama bunlar diğer insanların senden üstün olduğu anlamına gelmez. Ben sana güveniyorum. Sen sadece içindeki gücü keşfet.”

Elif'in içi biraz olsun rahatladı. Her zaman destekçisi olan hocası, onu bugün de yalnız bırakmamış ve arkasında olduğunu hissettirmişti. Hocama ne kadar teşekkür etsem azdır, diye aklından geçirdi.

“Kusura bakmayın hocam. Böyle olsun istemezdim; ama elimde değil, inanın. Ne zaman böyle bir durumla karşılaşsam heyecanlanıyorum, elim ayağıma dolaşüyor. Ağzımdan tek kelime bile çıkmıyor. Yalnız bugün daha farklı bir şey oldu sanki. Ben de anlayamadım.” dedi ve başını öne eğip “Sanırım topluluk önünde konuşmayı hiçbir zaman beceremeyeceğim.” diye ekledi.

Suna Hoca, bir anne şefkatiyle elini Elif'in omzuna koydu.

“Bak Elif. Bazı insanlar vardır ki yaşadığı devre ismini altın harflerle yazdırır. Kimisi ortaya çıkardığı eserleriyle kimisi keşifleriyle kimisi de söylediği sözlerle... Ben, bu insanların hayatlarından, eserlerindeki inceliklerden ve söyledikleri sözlerin ihtişamından ilham alıp hayatıma yön vermeye çalışırım. Aklıma gelen bir sözü seninle paylaşmamı ister misin?”

Elif, evet dercesine başını hafifçe salladı.

*“Derdin kendindedir bilmiyorsun.  
Derman yine sendedir görmüyorsun.  
İçine koca bir âlem yerleştirelmis;  
Sen hâlâ kendini küçük bir şey zannediyorsun.”*

“Siz çok iyi bir insansınız.” diyen Elif, ışıldayan gözlerle hocasına baktı.

“Artık programa dönmem lazım. Sen de istersen git biraz dinlen. Her zaman yanındayım unutma.”

“Çok teşekkür ederim.” dedi Elif rahatlamış bir ses tonuyla. Konferans salonuna doğru giden hocasının ardından bakarken içinin güven duygusuyla dolduğunu hissetti. Yaşadıkları onu sarsmıştı; ama şu an kendisini iyi hissediyordu. Hocasının dediği gibi bir an evvel eve gidip dinlense iyi olacaktı. Tabii önce elindeki kitapları kütüphaneye bırakmalıydı.



Kütüphaneye girip kitapları görevliye teslim etti. Sonra raflara şöyle bir baktı ve birden eve gidip dinlenmek yerine çalışmalarını için yardımcı olabilecek ek kaynaklar araştırmaya karar verdi. Bu sayede zihnini boşaltıp rahatlayabilirdi. Kitap rafları arasında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu çünkü.

Burası, açık raf sistemiyle çalışan, yani okuyucuyu kitapla doğrudan buluşturan bir kütüphaneydi. Bine yakın oturma kapasitesine sahip dört katlı bu mekânda, görme engelliler için bir bölüm, ödünç verme ve referans bölümleri, okuma salonları ve çalışma odaları bulunuyordu.

Elif, üçüncü kattaki rezerv kitaplar ve tezler bölümüne çıktı. Kütüphanenin bu en tenha katında, ilgilendiği konularla ilgili kitaplara, tezlere ve projelere bakabilirdi.

Elif, bölümlere ayrılmış raflarda gözüne çarpan kitapları inceleyerek yürüyordu. Hızlı hızlı bir kitabı bırakıp diğerini alıyor ve ardından onu da bırakıp diğerine geçiyordu.

Medeniyetler Tarihi isimli bölüme geldiğinde farklı ve otantik bir serinliğin yüzüne çarptığını hissetti. Kütüphaneye her gelişinde bu bölümde biraz daha çok zaman geçirirdi.





Kitapların dünyasına o kadar dalmıştı ki bulunduğu koridora süzülen ve yanına yaklaşan kadını fark etmedi.

“Bunu mu arıyordun?” diye sordu kadın.

Ürken Elif, kadınla göz göze geldiğinde kendini tutamayarak bir çılgılık attı ve o anda elinde tuttuğu kitabı yere düşürdü.

Elif’in karşısında, 1,70 boylarında, beyaz tenli ve hafif makyajlı bir kadın duruyordu. Üzerinde altın işlemeli dantelli bir bluz ile ham ipekten dokunduğu anlaşılan, içindeki tarlatan sayesinde kubbe gibi duran bir etek vardı. Asla bozulmayacak gibi görünen briyantimli saçlarıyla âdeta on yedinci yüzyıldan fırlamış bir asilzadeyi andırıyordu.

Kadın, bakışlarını kendisine kilitleyen Elif’e elindeki kitabı göstererek, “Bir kısır döngü içindesin. Unutma geçmişte yaşadıkların geride kaldı. Seni bilinçaltındaki gizemli dünyaya davet etmek için buradayım.” dedi.

Elif, uzatılan kitabı aldı. Kadın gülümseyerek, “Kendine güvenini ölçeceksin. Bu kitap iç dünyana açılan kapıyı aralayacak.” diye ekledi

Elif’in dili tutulmuş gibiydi. Tek kelime edemiyordu. Tuttuğu kitap, dolaptan çıkan ve Cansu’nun elinden kaptığı kitabın aynıydı. Tam da kendine geldiğini düşünürken bu yaşadığı olay karşısında titremeye başladı. Bütün bunların bir açıklaması olmalıydı? Bunlar neden başına geliyordu?

Kadın, bir an yere düşen kitaba baktı. Sonra gözlerini genç kızın gözlerine dikip, “Engeller seni durdurmamalı. Her bir engel, kararlılığını daha da güçlendirmeli.” dedi ve Elif’in karşılık vermesini beklemeden yavaş adımlarla koridor boyunca yürüyüp gözden kayboldu.

“Engeller seni durdurmamalı...”

Yerdeki kitabın açık duran sayfasında bu cümle yazılıydı. Elif, kitabı yerden alıp rafa koydu. Neler oluyordu böyle? O kadın da nereden çıkmıştı? Kendini topladı ve koşup kadına yetişmek istedi. Bulunduğu katın her koridoruna deli gibi girip çıktı ama kadın ortalıkta yoktu.

“Bu bir rüya olmalı.” diye geçirdi aklından. Gözleri nemli, yüzü sararmış bir şekilde olup bitenlere anlam vermeye çalıştı bir süre. Ya elinde tuttuğu kitap neyin nesiydi? Aklı karmakarışık.

Bir an önce evine gitmek ve bu kâbus gibi günü geride bırakmak istiyordu.

## 2

Vapurun düdüğü sesi Konak semalarında yankılandı. O anda meydanda bulunan hemen herkes gibi İzmir Saat Kulesi'nin önündeki bankta sohbet eden üç delikanlı da sesin geldiği tarafa ellerinde olmadan baktı.

“Bu vapuru da kaçırdın Enes.” dedi gençlerden biri.

İskelede baktıktan sonra az önce batan güneşin ardında bıraktığı kızılığa doğru yüzünü çeviren Enes, “Olsun Yusuf. Sonrakine binerim.” diye karşılık verdi.

“Hep bir sonraki...”

“Ne yapayım? Belki uzunca bir süre buluşamayabiliriz.”

“Demek gerçekten gidiyorsun ha?” Bunu, Enes'in öbür tarafında oturan Anıl söylemişti. O da Yusuf gibi arkadaşından ayrılacağı için üzgündü. “Demek babanın izinden gideceksin.”

Gülümsedi Enes. “Yapmayın ama...” diyerek kollarını arkadaşlarının omzuna attı. “Kurs dönemi altı aymış. Belki de sonra İzmir'e tayin olur, burada çalışırım.”

Efkârlı bir tavır takınan Yusuf, “Zaman ne kadar da çabuk geçti be...” diyerek başını salladı.

Kule'nin üzerindeki saate odaklanan Enes, "Ya sorma..." diye karşılık verdi, içi burkulmuş bir hâlde. "İki gün sonra yirmi beş yaşına gireceğim. Daha dün üniversiteye girmek için ter döküyordum oysa. Keşke şu saat geriye doğru aksa, ne güzel olurdu."

"Hatırlar mısın Enes, Altay'ın seçmelerine gitmiştik seninle..." dedi Anıl. Enes'ten önce Yusuf araya girdi: "Evet ya ben yoktum. Ne olmuştu o gün?"

"Gittik gitmesine de seçmeler bir gün önce yapılmış. Zamanı tutturamamışız yani..." diyerek güldü Enes. "Sonra da babam bu top işine anlayış göstermedi. Ya okulunu oku ya da topçu ol dedi bana."

"Sen de ne güzel okudun işte, bak üniversiteyi bile bitirdin, şimdi de idealini gerçekleştirmek için İstanbul'a gidiyorsun." diyerek başını öne eğen Anıl, kısa bir sessizliğe sebep oldu.

Enes, güvercinlerin yem kapma telaşında olduğu meydana çocukluk arkadaşlarıyla beraber geçirdiği bu özel anı, hüzünlü bir şekilde bitirmek istemiyordu.

"Turgut ne yapıyor acaba şimdi?"

"Ortaokuldaki Turgut mu?" diye sordu Yusuf.

Üç arkadaş birbirine baktı ve aynı anda kahkahalarla gülmeye başladı. Yem bulma umuduyla bankın yanında gezinen güvercinler, kahkaha sesinden ürküp havalandı. Ortamın havası değişivermişti.

"Onun yüzünden öğretmenlerden az azar işitmedim." dedi Yusuf. "Şemsiye teli gibi çocuktuk. Tartsan kırk kilo etmez. Gidip de en öne oturamaz mı? Bir huyu vardı, görünüşte çok ciddi ders dinlerdi. Öğretmenler de bu yüzden onu bir şey zannederdi ya... Fakat hoca arkasını döner dönmez az önce ciddi ciddi oturan çocuk kıkırdamaya başlamaz mı? Ben kahkahayı basardım, tabii arkamdan da bütün sınıf dağılırdı."